

27-01-2018

প্ৰাত: মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তানসকল – যেতিয়া ভক্তসকল কঠিনতাৰ সন্মুখীন হয়, আপদ আহে তেতিয়া জ্ঞানৰ দ্বাৰা গতি-সংগতি কৰাবলৈ পিতা আহে”

*প্ৰশ্ন:- বিকৰ্মজীং কোন হয়? বিকৰ্মজীং হোৱা সকলৰ লক্ষণ কি হ’ব?

*উত্তৰ:- বিকৰ্মজীং তেওঁলোকেই হ’ব পাৰে যিসকলে কৰ্ম-অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গহন গতি বুজি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰে। বিকৰ্মজীং হোৱা সকলে কেতিয়াও নিজৰ কৰ্মৰ কাৰণে পশ্চাতাপ কৰিবলগীয়া নহয়। তেওঁলোকৰ কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ নাযায়।

*প্ৰশ্ন:- এই সময়ত বাবাই কি ডবল সেৱা কৰে?

*উত্তৰ:- আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে পৱিত্ৰও কৰে আৰু তাৰপিছত নিজৰ লগত ঘৰলৈ লৈও যায়। এই ঐশ্বৰিক কাৰ্য একমাত্ৰ পিতায়ে কৰে কোনো মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে।

*গীত:- ওম নমঃ শিৱায়ৈ...

ওম শান্তি। এই গীতটি সন্তানসকলে শুনিলে। যিসকল ভক্তিমাৰ্গৰ হয়, তেওঁলোকে এনেধৰণৰ গীত গায়। ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা আলোকেৰে উদ্ভাসিত হ’ব বিচাৰে সেয়েহে দুখৰ পৰা মুক্তি বিচাৰি আহ্বান কৰি থাকে। তোমালোকতো শিৱ বংশী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। এইটো বুজিবলগীয়া কথা। ইমানবোৰ সন্তান কোষ বংশাৱলীটো হ’ব নোৱাৰে। নিশ্চয় মুখ বংশাৱলী হ’ব। কৃষ্ণৰ ইমানবোৰ ৰাণী আৰু সন্তান নাছিল। গীতাৰ ভগৱানে ৰাজযোগ শিকায়, তেন্তে নিশ্চয় তোমালোক সকলো মুখ বংশাৱলী হোৱা। প্ৰজাপিতা নামটো প্ৰখ্যাত। পিতা আহি তেওঁৰ মুখৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম ৰচনা কৰে। প্ৰজাপিতা নামটো বাবা পিতাৰ ক্ষেত্ৰতে শোভা পায়। এতিয়া তোমালোক বাস্তৱিকতে সেইজন পিতাৰ হৈছে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে যে কৃষ্ণও ভগৱান আছিল, শিৱও ভগৱান আছিল। ৰুদ্ৰ ভগৱানৰ সলনি কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। কোৱাও হয় - শংকৰ পাৰ্বতী, ৰুদ্ৰ পাৰ্বতী বুলি নকয়। শিৱ শংকৰক মহাদেৱ বুলি কয়। এতিয়া কৃষ্ণ ক’ৰ পৰা আহিল। তেওঁকতো ৰুদ্ৰ বা শংকৰ বুলি কোৱা নহয়। ভক্তই তেনেকৈ গায় কিন্তু ভগৱানক নাজানে। ভাৰতত বাস্তৱত সঁচা সঁচা ভক্ত তেওঁলোকেই হয়, যিসকল পূজ্য আছিল তেওঁলোকেই এতিয়া পূজাৰী হৈছে। তেওঁলোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। তোমালোকো ক্ৰম অনুসৰি হোৱা। তোমালোক হৈছে ব্ৰাহ্মণ, তেওঁলোক শূদ্ৰ। দেৱতা ধৰ্মৰ সকলেই বহুত দুখী হয় কাৰণ তেওঁলোকে বহুত সুখ দেখিছে। এতিয়া তোমালোকৰ আধাকল্পৰ কাৰণে দুৰাৰে দুৰাৰে হাবাখুৰি খাই ফুৰা বন্ধ হ’ল। এইতো ৰহস্যও তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা, অৱশ্যে ক্ৰম অনুসৰি। কল্পৰ আগতে যিয়ে যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল এতিয়াও সিমানেই কৰিব। এনেকুৱা নহয় যে ড্ৰামাত যি আছে, কিয়নো তথাপিও তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। ড্ৰামাই সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থ কৰাবই। যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ তেনেকুৱা পদৱী পাব। আমি জানো যে কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিছিলো। এনেকুৱা নিৰ্যাতন হৈছিল, যজ্ঞত বাধা-বিঘিনি আহিছিল।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবা পুনৰ আহিছে। কল্পৰ আগতেও এই সময়তে আহিছিল যেতিয়া ইংৰাজৰ ৰাজ্য আছিল। ইংৰাজৰ পৰা কংগ্ৰেছে ৰাজ্য ল’লে আৰু পাকিস্তান হ’ল। এয়া কল্প আগতেও হৈছিল। গীতাত এইবোৰ কথা নাই। অৱশেষত বুজি পাব যে এতিয়া ঠিক সেই আগৰ সময়েই চলি আছে। কোনো কোনোৱে বুজি পায় যে ঈশ্বৰ আহিছে। যেতিয়া মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল তেতিয়া ভগৱান আহিছিল। কণ্ঠতে ঠিকেই কয়, কেৱল নাম সলনি কৰি দিলে। ৰুদ্ৰ নাম

লোৱা হলেও ক'ব পৰা গ'লহেঁতেন যে ঠিকে আছে। ৰুদ্ৰই জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছিল, যাৰ দ্বাৰা দুনিয়াৰ বিপদ নাইকিয়া হৈছিল। এইটোও লাহে লাহে তোমালোকৰ দ্বাৰা সকলোৰে জানিব। ইয়াৰ বাবে এতিয়াও সময় আছে। নহ'লে ইয়াত এনেকুৱা ভিৰ লাগি যাব যে তোমালোকে পঢ়িবই নোৱাৰিবা। ইয়াত ভিৰ কৰাৰ কোনো নিয়ম নাই। গুপ্তবেশত কাম চলি থাকিব। এতিয়া কোনো ডাঙৰ মানুহ ইয়ালৈ আহিলে ক'ব যে এওঁলোকৰ মগজ বেয়া হৈছে। এইয়াতো পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই আছে। দেৱতা ধৰ্মতো ভগৱানে আহি ৰচনা কৰিব। এতিয়া তেওঁ আহিছে নতুন দুনিয়া ৰচনা কৰিবলৈ, ভক্তসকলৰ বিপদ-বিঘিনি আতৰ কৰিবলৈ। বিনাশৰ পিছততো কোনো দুখ নাথাকিব। তাত সত্যযুগত কোনো ভক্ত নাথাকে। কোনেও এনেকুৱা কৰ্মও নকৰে যাৰ কাৰণে দুখী হ'বলগীয়া হ'ব।

(বোম্বাইৰ পৰা ৰমেশ ভাইৰ ফোন আহিল) বাবাদাদা গুছি আহিলে সন্তানসকল উদাস হৈ যায়। যেনেকৈ পতি বিদেশলৈ গলে, স্ত্ৰীয়ে তেওঁক মনত পেলাই কান্দি থাকে। সেয়া হৈছে দৈহিক সম্বন্ধ। ইয়াত বাবাৰ লগত সন্তানসকলৰ আত্মিক সম্বন্ধ। বাবাৰ পৰা আতৰ হলে সন্তানসকলৰ চকুলো ওলায়। যিবোৰ সেৱাধাৰী সন্তান তেওঁলোকক বাবাই মান দিয়ে। সুযোগ্য সন্তানসকলে পিতাক সন্মান কৰে। শিৱবাবাৰ লগত যি সম্বন্ধ সেয়া আটাইতকৈ উচ্চ। ইয়াতকৈ উচ্চ আৰু আন একো সম্বন্ধ নাই। শিৱবাবাই সন্তানসকলক নিজতকৈও উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে। পৱিত্ৰতো তোমালোক হোৱা, কিন্তু পিতাৰ দৰে চিৰপৱিত্ৰ হ'ব নোৱাৰা। এইটো হয় যে তোমালোক পৱিত্ৰ দেৱতা হোৱা। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। আমি যিমনেই নুশুনো কিয় কেতিয়াও জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব নোৱাৰো। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, সন্তানসকলক পৰম আনন্দ দিয়ে। অন্য সকলেতো মাথোন সেই নামবোৰহে ৰাখে। এই সময়ত দুনিয়াত ভক্তৰ মালা বহুত দীঘলীয়া। তোমালোকৰ হৈছে ১৬১০৮ৰ মালা। ভক্ততো অসংখ্য কোটিৰ হিচাপত আছে। ইয়াত (জ্ঞানমৰ্গত) ভক্তিৰ কথা নাই। জ্ঞানৰ দ্বাৰাহে সংগতি হয়। এতিয়া তোমালোকক ভক্তিৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰা হয়। বাবাই কয় যে যেতিয়া সকলো ভক্ত সংকটত পৰে তেতিয়া সকলোৰে গতি সংগতি কৰাবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। স্বৰ্গৰ দেৱতাসকলে নিশ্চয় এনেকুৱা কিবা ভাল কৰ্ম কৰিছিল যাৰ ফলস্বৰূপে ইমান উচ্চ পদ লাভ কৰে। কৰ্মতো মনুষ্যই কৰি আহিয়েই আছে কিন্তু তাত (স্বৰ্গত) যি কৰ্ম কৰা হয় তাৰ কাৰণে পশ্চাতাপ কৰিবলগীয়া নহয়। ইয়াত কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায় কিয়নো ইয়াত মায়া আছে। তাত মায়া নাথাকে। তোমালোক বিকৰ্মজীৱ হোৱা, যিসকল সন্তানক এতিয়া কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গহন গতি বুজাওঁ তেওঁলোকেই বিকৰ্মজীৱ হ'ব। কল্পৰ আগতেও তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাইছিলো, সেয়া এতিয়া আকৌ শিকাই আছে। কংগ্ৰেছী সকলে ইংৰাজক খেদি ৰজাসকলক ক্ষমতাচ্যুত কৰিলে আৰু ৰজা নামটোৱেই লুপ্ত কৰি দিলে। ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত ৰাজস্থান আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল সেয়েহে স্বৰ্গ আছিল। তেওঁলোকক নিশ্চয় ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাইছিল, সেইবাবেই তেওঁলোকৰ নাম ভগৱান-ভগৱতী হ'ল। কিন্তু এতিয়া আমাৰ জ্ঞান আছে গতিকে আমি নিজকে ভগৱান-ভগৱতী বুলি ক'ব নোৱাৰো। নহ'লে যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱাই প্ৰজাসকলো ভগৱান-ভগৱতী বুলি ক'ব লাগিব। কিন্তু এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। 'লক্ষ্মী-নাৰায়ণ' নামো কোনো প্ৰজাই ৰাখিব নোৱাৰে, এনে নিয়ম নাই। বিদেশতো কোনেও ৰজাৰ নামেৰে নিজৰ নামকৰণ নকৰে। ৰজাক বহুত সন্মান কৰা হয়। গতিকে সন্তানসকলে বুজি পায় যে ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে পিতা আহিছিল। এতিয়াও পিতা আহিছে - দৈৱী ৰাজস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। শিৱবাবা এইটো সময়তে আহিব লাগে। তেওঁৰেই হ'ল পাণ্ডৱসকলৰ স্বামী, শ্ৰীকৃষ্ণ নহয়। পিতা আহিছে পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আমাক পুনৰ ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ, আৰু নতুন সত্যযুগী দুনিয়া ৰচনা কৰিবলৈ। গতিকে নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই ব্ৰাহ্মণৰ ৰচনা কৰিব। এয়াটো কৃষ্ণৰ দ্বাৰা কৰিব নোৱাৰি। মুখ্য গীতাখনকেই বিকৃত কৰি পেলোৱা হৈছে। এতিয়া পিতাই বুজায় - মই কৃষ্ণ নহয়। মোক ৰুদ্ৰ বা সোমনাথ বুলি ক'ব পাৰা। তোমালোকক জ্ঞান ৰূপী সোমৰস পাণ কৰাই আছে। বাকী যুদ্ধ আদিৰ কোনো কথা নাই। তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা ৰাজ্য-ভাগ্যৰ মাখন পাই যোৱা। কৃষ্ণই নিশ্চয় মাখন লাভ কৰে। এয়া (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত উপৱিষ্ট আত্মা) হৈছে কৃষ্ণৰ অন্তিম জন্মৰ আত্মা। এওঁলোককো (ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী) বাবাই এনেকুৱা কৰ্ম শিকাই আছে যাৰ দ্বাৰা

তেওঁলোক ভৱিষ্যতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই বাল্যকালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল। সেয়েহে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ লগতে ৰাধা-কৃষ্ণৰ চিত্ৰও দেখুওৱা হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ কোনো তুলনা কৰা হোৱা নাই। কেৱল গীতাৰ ভগৱানৰ ঐশ্বৰিক কাৰ্য্যৰেই স্তুতি বা প্ৰশংসা হয়। শিৱবাবাই সন্তানসকলক ভিন্ন ভিন্ন সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। বাকী মানুহৰ কোনো ঐশ্বৰিক শক্তি নাই। যীশুখ্ৰীষ্ট আদি ধৰ্মগুৰু সকলে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, সেয়াটো সকলোৱে নিজৰ নিজৰ অভিনয়ৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ লাগিব, সেয়া কোনো ঐশ্বৰিক কাৰ্য্য নহয়। তেওঁলোকে কাকো মুক্তি দিব নোৱাৰে। এতিয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই কৈছে যে মই তোমালোক সন্তানসকলৰ ডবল সেৱা কৰিবলৈ আহিছো, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ হৈ যাব। সকলোকে পুনৰ ঘৰলৈ অৰ্থাৎ মুক্তিধামলৈ লৈ যাওঁ। পিছত তাৰপৰা নিজৰ নিজৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিবলৈ আহিব। কিমান সুন্দৰ ভাবে পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। ত্ৰিমূৰ্তি আৰু শিৱবাবাৰ চিত্ৰও আছে। কোনোৱে কয় ত্ৰিমূৰ্তি থাকিব নালাগে আকৌ আন কিছুমানে কয় কৃষ্ণৰ চিত্ৰত ৮৪ জন্মৰ কাহিনী থাকিব নালাগে। মনুষ্যই যেতিয়া শুনে যে কৃষ্ণও ৮৪ জন্ম লৈ পতিত হয় তেতিয়া তেওঁলোক সংকিত হৈ পৰে। আমি এইটো সিদ্ধ কৰি কওঁ যে শ্ৰীকৃষ্ণ যিয়ে আটাইতকৈ প্ৰথমে জন্ম লয় তেৱেঁই আটাইতকৈ বেছি সংখ্যক জন্ম ল'বলগীয়া হয়। নিতৌ নতুন নতুন বিষয়ৰ ওপৰত কৈ থকাতো হয়েই, কিন্তু ধাৰণাও কৰিব লাগিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা সকলোতকৈ সহজ। মনুষ্যই জানো কোনোবা এখন চিত্ৰৰো অৰ্থ বুজি পায়! ওলট-পালট চিত্ৰ আঁকি দিয়ে। নাৰায়ণৰ দুখন হাত আকৌ লক্ষ্মীৰ চাৰিখন হাত দেখুওৱাই দিয়ে। সত্যযুগত ইমান হাত নাথাকে। সুস্মলোকত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰহে থাকে। তেওঁলোকৰো ইমানবোৰ হাত থাকিব নোৱাৰে। মূলবতনত থাকে নিৰাকাৰী আত্মাসকল। তেওঁতে এই ৮-১০খন হাত থকাসকল ক'ত থাকে। মনুষ্য সৃষ্টিত থাকোতা সকলৰ প্ৰথম হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দুই ভূজাধাৰী। কিন্তু তেওঁলোকৰো চাৰিখন হাত দেখুওৱাই দিছে। নাৰায়ণক কলা আৰু লক্ষ্মীক বগা বৰণৰ দেখুওৱাইছে। তেনেহ'লে তেওঁলোকৰ সন্তানসকল কেনেকুৱা আৰু কিমান ভূজাধাৰী হ'ব? ল'ৰাৰ ৪খন হাত আৰু ছোৱালীৰ ২খন হাত থাকিব নেকি? এনেধৰণৰ প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - এনেকৈ ভাবিবা যে আমাক শিৱবাবাই মুৰুলী শুনায়। কেতিয়াবা এওঁ ব্ৰহ্মায়ো শুনায়। শিৱবাবাই কয় যে - মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আহিছো। এই ব্ৰহ্মা হ'ল মোৰ অগ্ৰজ সন্তান। কোৱা হয় ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা। ত্ৰিমূৰ্তি শংকৰ বা বিষ্ণু বুলি কোৱা নহয়। মহাদেৱ বুলি শংকৰক কোৱা হয়। তেওঁতে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কিয় কোৱা হয়? এওঁ প্ৰজা ৰচনা কৰিছে গতিকে এওঁ তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) যুগল (পত্নী) হয়। শংকৰ বা বিষ্ণুক পত্নী বুলি কোৱা নহয়। এইটো বৰ আশ্চৰ্যজনক বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াত কেৱল পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। এতিয়া তোমালোক কিমান বিচক্ষণ হৈ গ'লা। বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক বেহদৰ মালিক হোৱা। এই পৃথিৱী এই আকাশ সকলো তোমালোকৰ হৈ যাব। গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ডই তোমালোকৰ হৈ যাব। সৰ্ব শক্তিমান কৰ্তৃপক্ষৰ ৰাজ্য হ'ব। এখনেই চৰকাৰ হ'ব। যেতিয়া সূৰ্যবংশী চৰকাৰ আছিল তেতিয়া চন্দ্ৰবংশী চৰকাৰ নাছিল। পুনৰ চন্দ্ৰবংশী হ'লে সূৰ্যবংশী নাথাকে। সেয়া অতীত হৈ গ'ল। নাটক পৰিৱৰ্তন হৈ গ'ল। এইবোৰ বৰ আশ্চৰ্যজনক কথা। সন্তানসকল সুখতে গদগদ হ'ব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি বেহদৰ অধিকাৰ নিশ্চয় লম। শৰীৰধাৰী স্বামীক কিমান মনত কৰে। এওঁতো বেহদৰ বাদশ্বাহী দিওঁতা। এনেকুৱা পতিসকলৰো যিজন পতি তেওঁক কিমান মনত পেলাব লাগে! কিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি হয়। তাত তোমালোকে কেতিয়াও কাৰো পৰা ভিক্ষা নিবিচৰা কিয়নো তাত দৰিদ্ৰতা নাথাকেই। বেহদৰ পিতাই ভাৰতক আচল ভৰাই দিয়ে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যক সোণালী যুগ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে লৌহ যুগ, পাৰ্থক্য চোৱা কিমান। পিতাই কৈছে - মই সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছো। তোমালোকেই দেৱী-দেৱতা আছিল। তাৰ পিছত ক্ষত্ৰীয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লা। এতিয়া পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হৈছা আকৌ দেৱতা হ'বা। এই ৪৪ জন্মৰ চক্ৰক তোমালোকে মনত পেলোৱা। চিত্ৰ বিলাকৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। যেতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আৰু অন্য কোনো ৰাজ্য নাছিল। এখনেই ৰাজ্য আছিল, জনসংখ্যা বহু কম আছিল। তাকেই কোৱা হয় স্বৰ্গ, তাত পৱিত্ৰতাও আছিল আৰু সুখ-শান্তিও আছিল। পুনৰ জন্ম

লৈ লৈ তললৈ আহিলা। ৪৪ জন্মও সেই আত্মাসকলেই ললে, তেওঁলোকেই পিছত তমোপ্ৰধান হৈ যায়। পিছত তেওঁলোকেই আকৌ সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব, নিশ্চয় সেয়া শিকাবলৈ কোনোবা এজন লাগিব। সেয়া এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে শিকাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে শিৱ বাবাই এওঁৰ শৰীৰত (ব্ৰহ্মাৰ) বহু জন্মৰ অন্তিম জন্মত প্ৰৱেশ কৰে। কিমান স্পষ্টকৈ বুজাই দিয়ে। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এজন পিতাৰ লগতে সকলো আত্মিক সম্বন্ধ ৰাখিব লাগে। সেৱধাৰী সন্তানসকলৰ ধ্যান ৰাখিব লাগে। আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি বেহদৰ ৰাজ্য ভাগ্য লৈ আছো, এই ধৰণী, আকাশ সকলোতে আমাৰ অধিকাৰ হ'ব-- এইটো নিচা আৰু সুখত থাকিব লাগে। পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** বুদ্ধি ৰূপী বিমানৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত তিনিও লোকতে পৰিভ্ৰমণ কৰোঁতা সহজযোগী হোৱা।

বাপদাদাই সন্তানসকলক নিমন্ত্ৰণ দিয়ে যে সন্তানসকল, সংকল্পৰ শ্বুইটচ্ অন কৰা আৰু বতনলৈ আহি সূৰ্যৰ কিৰণ লোৱা, চন্দ্ৰমাৰ পৰা জোনাকো লোৱা, পিক্‌নিক কৰা, খেল-ধেমালিও কৰা। ইয়াৰ কাৰণে কেৱল বুদ্ধি ৰূপী বিমানত ডবল ৰিফাইন পেট্ৰলৰ আৱশ্যক। ডবল ৰিফাইন অৰ্থাৎ এটা হৈছে নিৰকাৰী নিশ্চয়ৰ নিচা যে মই আত্মা হওঁ, পিতাৰ সন্তান হওঁ, দ্বিতীয়তে সাক্ষাৰ ৰূপত সৰ্ব সম্বন্ধৰ নিচা। এই নিচা আৰু সুখে সহজযোগীও কৰি তুলিব আৰু তিনিও লোকৰে পৰিভ্ৰমণো কৰি থাকিব।

***গ্লোগান:-** শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ জ্ঞানেই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা অঁকাৰ কলম।

!!ওম শান্তি!!

Also available at: www.madhubanmurli.org